

12.

Sàigòn, thứ Hai ngày 8/3/1982

Ngày thứ ba.

Hẹn gặp nhau ở quán *café* dốc cầu Trương Minh Giảng, tôi tưởng như đang trở lại thời kỳ tình nhân thứ nhất, không lạt lẽo cũng không nồng thắm, những ngày mới đi vào đời nhau.

Lúc 7 giờ tối đến quán *café* thì đã thấy Đan ngồi đợi.

Tôi chột nói:

"Đi! Minh đi uống rượu đi!"

Đan bật cười, vẻ ngạc nhiên thú vị vì sự thay đổi đột ngột này. Tôi cũng không giải thích, tự nhủ mình "hãy nên sống cho trọn hết những gì trong hiện tại để chẳng còn hối tiếc nếu một ngày tất cả hôm nay đã tan biến vào hư không!"

Trong quán rượu, tôi đón nhận những âu yếm dịu dàng của Đan với một cảm nghĩ lạnh lẽo. Cả hai đạt tới cao độ lịch sự trong cách đối xử với nhau. Nơi Đan như có một sự gượng nhẹ trên từng lời nói, hành động. Sự trân trọng này, tôi nghĩ còn cao vời hơn thời gian anh mới biết tôi.

Nhiều lần tôi mỉm cười để nhiều lần Đan dừng câu chuyện mà hỏi:

"Sao em cứ cười vậy?"

Hình như Đan tỏ ra không tin là nắm giữ được tôi như dạo trước, dẫu rằng với bản chất kiêu ngạo, anh cố giấu đi điều đó.

Và kể:

"Về đến Sàigòn, người thứ nhất anh nghĩ và tìm gặp ngay là em. Anh yêu em kỳ cục thật. Chưa có người đàn bà nào từ trước nhận được của anh tâm tình lớn rộng như vậy. Em đâu có đẹp, thân hình lại mỏng manh gầy yếu. Vậy mà sao em được anh yêu nhiều quá. Làm việc gì thì làm mà hễ cứ nghĩ đến điều mắt em thật sự, anh đủ nói lòng."

Nơi Đan ngày nay, tôi thấy có cái gì thật vui mừng, y hệt tâm trạng của một người đánh mất vật quý, giờ tìm lại được.

Tôi là cái vật quý ấy để anh cứ mãi kêu lên:

"Anh yêu em và cần thiết em nhiều nhất trên cuộc đời này. Em thật yếu đuối mong manh nhưng lại vô cùng sâu sắc và *có khả năng khiến cho đàn ông điên đảo*. Những ngày vừa qua, anh nhận biết rõ điều đó hơn lúc nào hết. Anh cần em ghê gớm dù chỉ cần để nói với em mọi nỗi khó khăn trong công việc, hà huống là bao điều quan trọng khác. Những ngày dưới ấy, anh ngẫm thấy mình chẳng ra làm

sao cả. Sống ử trệ dơ bẩn, làm việc xong là ăn nhậu say sưa và lăn ra ngủ. Cứ nghĩ đã mất em, anh chẳng còn muốn tha thiết với điều gì."

Rồi Đan hỏi:

"Em có nhớ anh không? Sao hai ngày qua anh thấy em cứ buồn hoài vậy?"

Tôi lắc đầu:

"Không, em không nhớ Đan. Gần mười ngày trôi đi, trở lại Sài Gòn, tâm hồn em bình lặng hẳn. Cho đến nỗi khi bước chân đến nhà chị Lan anh Đắc, em chỉ thấy ngậm ngùi chứ không đau khổ. Đan biết tại sao không? Trong ba năm gắn bó với nhau, em không hề khinh khi sự trắng tay của Đan; trái lại luôn luôn bào chữa, *'chỉ là vận mệnh nên Đan mới phải như vậy mà không thể làm gì khác được'*. Tuy nhiên những ngày gần đây, nghĩ đến điều đêm đêm tan hát, Đan lăn vào sòng bài, sòng nhậu, rồi nào là gái, là bạn bè xấu; ban ngày ngủ vùi cho lại sức... em đủ mau chóng quên Đan. Đời sống như vậy, em từng nhìn thấy và ghé thăm xiết bao trong năm năm đi theo đoàn Cải Lương. Em nghĩ là *'Đan không xứng đáng với em'*. Nhờ vậy mà hình ảnh Đan trong tim em đã được dễ dàng tẩy xóa."

Đan hiểu.

Hơn ai hết, Đan thật thông minh để hiểu rõ chiều sâu ý nghĩa những lời tôi nói. Nét xấu hổ hiện lên trên mặt anh.

Phải rồi. Từ xưa đến nay, đàn ông vẫn sợ và yêu những nỗi nhẹ nhàng này của tôi hơn tất cả mọi thứ khác. Tôi kiêu hãnh quá, "đến" với đàn ông trong kiêu hãnh và cũng "đi" khỏi đời người đàn ông cũng chỉ vì lòng kiêu hãnh.

Nhiều lần tôi nói với Đan:

"Nếu vì lý do gì biết người đàn ông của mình chia sẻ tình cảm cho người đàn bà khác thì không bao giờ em ghen, mà chỉ là từ bỏ. Chữ 'ghen' trong em đồng nghĩa với chữ 'từ bỏ'." Ngày nay điều ấy chứng thật. Và đó cũng từ lòng kiêu hãnh mà nảy sinh ra.

Đêm nay, những gì tôi nói, Đan hiểu. Lần thứ nhất từ hai ngày qua, tôi tưởng như *nhìn thấy rõ ràng nỗi lo sợ mất tôi* trong ánh mắt anh. Anh cúi đầu nói:

"Trong một tháng anh sẽ trở về. Tin anh đi! Xin cho anh cơ hội được tạo dựng với em lần nữa!"

Tôi lặng im mỉm cười trước sự chủ quan ngây thơ của Đan; lại nghĩ đến những chân trời Tây Phương xa lạ... rồi đem so sánh với quãng đời ba năm cũ... Có cái gì khiến tôi sợ hãi, hình như là tình yêu với một vết hằn rõ rệt, hay là cái tâm hồn tàn nhẫn đôi lúc của Đan... Nhưng cũng có cái gì đó khiến tôi se lòng khi nghĩ đến sự biệt ly mãi mãi.

Một điều lạ là hai ngày qua, tôi không một lần hỏi về "những gì của riêng Đan", từ gia đình Thủ Đức đến câu chuyện dơ bẩn ở Rạch Giá. Có lúc hình như Đan muốn khơi lên những đề tài ấy như một lối phân bày biện luận, nhưng nhìn về lạnh lẽo nơi tôi, Đan lại bật ngang.

Phải nhận rằng tôi lạt lẽo thật, khác hẳn cá tính đa sự ưa tìm hiểu bất cứ chuyện gì của đàn bà. Trong tình yêu, tôi không bao giờ tò mò quay quắt, mà chỉ đòi hỏi thái độ tể nhị tôn trọng "cần phải có" nơi đàn ông.

Tuy nhiên nếu người đàn ông không đạt được điều này thì *tôi cũng mặc, chứ không bao giờ cho phép mình tò mò ngu xuẩn để chỉ tự chuốc lấy cái khổ lấy mình.*

Sự thông minh, tôi nghĩ, một phần biểu lộ qua cá tính vừa nói. Đáng dấp tôi mỏng manh yếu đuối, nhưng tâm hồn cứng cõi hơn đàn ông. Cuộc đời tôi, tự tôi quyết định chứ không bao giờ để cho người đàn ông lèo lái nó. Thì sự trở về ngày nay của Đan, tôi biết là *điều "tất nhiên phải có"*, và những quyết định về sau chỉ là *"đến từ tôi"* mà không thể nào là "từ Đan".

□